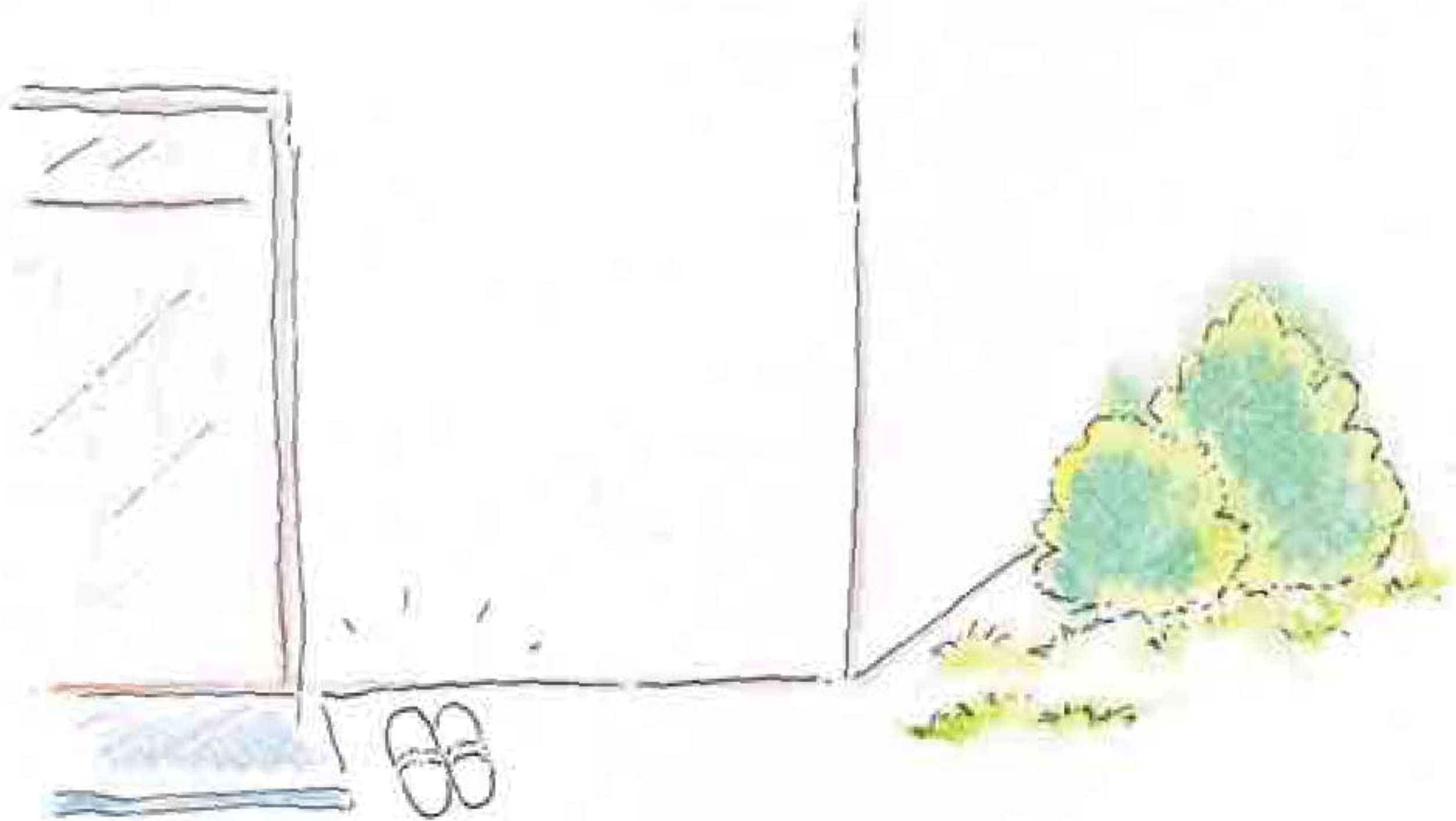

รองเท้าของคุณยาย

ฤดูกาลไม่ค่อยแน่นอนเลย เพราะในวันเดียวกัน
มีได้ทั้ง ๓ ฤดู แต่สำหรับเย็นวันนี้..อากาศดูโปร่งเบา
สบายกว่าวันก่อน ๆ พี่อาร์พันธุ์และน้ำเล็กพาคุณยาย
ออกมาเดินเล่นรอบกุฏิ โดยมีข้าพเจ้าเดินตามหลังมา
เรื่อย ๆ ด้วยใจที่คิดว่า เดินตามหลังแต่ตาต้องมอง
ไปข้างหน้า มองทางที่คุณยายเดินไปทุกฝีก้าว บางทีก็
มองไปไ้ต้ถุนกุฏิบ้าง เพื่อมีสัตว์ร้ายแอบซ่อนอยู่ บางที่

ก็เผลอมองตามเสียงของคุณยายที่บอกให้น้ำเล็กลงบ้าง ดูดอกไม้ที่กำลังบานสะพรั่งบ้าง แต่พอรู้ตัวก็ต้องเอาความรู้สึกของทหารองครักษ์มาใส่ไว้เหมือนเดิม ข้าพเจ้าได้แต่คิดในใจว่า “ถ้ามีงูมาปรากฏกายให้เห็นตอนนี้ละก็ เราก็ต้องทำหน้าที่ของทหารองครักษ์พวงไปเก็บไว้ที่ใดที่หนึ่ง”

ทันใดนั้นเอง...คุณยายหยุดเดินทันที พร้อมกับปล่อยมือจากน้ำเล็กลง กวักมือเรียกข้าพเจ้าเข้าไปหา พร้อมกับพูดว่า “มันไม่มาหรอก” ข้าพเจ้าอึ้ง...งง...ท่านรู้ความคิดของเราได้อย่างไร ขณะที่กำลังยืนงง ๆ อยู่ นั่นท่านคว้าแขนของข้าพเจ้าให้เดินไปด้วย และท่านก็พูดว่า

“ไปไหนไปกันเลือดสุพรรณเอ๋ย” ทำให้ข้าพเจ้าต้องสาว
เท้าให้ทันท่าน เพราะท่านก้าวไวกว่าข้าพเจ้ามาก

พอมาถึงด้านหน้ากุฏิ พี่อาร์พินธุ์และน้ำเล็กช่วย
กันประคองคุณยายเพราะเป็นทางต่างระดับ จนเข้ามา
ถึงห้องดักยุง คุณยายปล่อยแขนจากการประคอง
แล้วใช้มือทั้งสองข้างเกาะที่ขอบประตูกระจกที่มีอลูมิเนียม
เป็นขอบตารางทาบกระจกไว้ คุณยายใช้นิ้วมือ
เกาะตรงขอบอลูมิเนียมนั้นอย่างมั่นคง แล้วค่อย ๆ
ถอดรองเท้า แต่เนื่องจากท่านใส่ถุงเท้า จึงทำให้การ
ใส่และถอดนั้นไม่เร็วและง่ายเหมือนคนที่ไม่ใส่ถุงเท้า
พอท่านถอดรองเท้าแล้ว ข้าพเจ้าก็รู้สึกโล่งใจ แต่

กลับยังไม่เสร็จอย่างที่ใจคิด เพราะเสียงของท่านพูด
ขึ้นมาอีกว่า “ไอ้หลาน จัดรองเท้าให้ยายหน่อย ยาย
ก็ไม่ได้ไหวแล้ว” ข้าพเจ้ารีบทรุดตัวลงไปคุกเข่าข้าง ๆ ท่าน
แล้วจัดรองเท้าของท่านให้หัวและท้ายของรองเท้า
เสมอกัน ขณะเดียวกันท่านได้เมตตาจับที่หัวของข้าพเจ้า
พร้อมกับพูดว่า “เออ ! จัดให้ดีให้เรียบร้อยนะไอ้
หลาน”

จากวันนั้น...ถึงวันนี้ภาพรองเท้าคู่ขาวของคุณยาย
ที่วางไว้หน้าประตูกุฏิ ยังคงเป็นภาพที่ข้าพเจ้าจดจำได้
เสมอ วันนี้...แม้ไม่ได้ยินเสียงของคุณยายให้ช่วยจัด
รองเท้าอีกต่อไปแล้ว แต่เมื่อเห็นรองเท้าของสาธุชน

ที่มาปฏิบัติธรรมในวัด ซึ่งถูกจัดวางไว้อย่างเป็น
ระเบียบเรียบร้อย หัวและท้ายเสมอกัน ทำให้ข้าพเจ้า
นึกถึงรองเท้าคู่ขาวของคุณยายที่วางไว้หน้าประตูกุฏิ
และเหตุการณ์ที่ยังคงจดจำไว้อย่างไม่มีวันลืมเลือน

ใจที่เปี่ยมล้นด้วยคุณธรรมและธรรมะภายใน
เป็นความงดงามที่ไม่มีวันตาย

“คือ ความงามที่แท้จริง”

